SZAVAKBAN LOBOG

DALSZERZŐI PÁLYÁZAT
GIMNAZISTA ÉS KÖZÉPISKOLÁS ZENEKAROKNAK

VÁLASZTHATÓ VERSEK

Baka István: Halottak napja

Egy kisfiú siet a parkon át,
az esti szélben hintalánc vacog,
zörög a megfakult viharkabát,
az égen borbélytányér-hold inog.
Az emlékmű talapzatán, akár
angyalszárnyakból hullatott pihék,
mécsek remegnek, szürke és sivár
a kő, a park, s páncélozott az ég.
Mint oszlopról lehorgadó plakát,
nyirkos, csirizszagú a félelem,
s megyek, megyek az őszi parkon át,
zsebemben gesztenyék, nyolcévesen.

Bella István: A ligetben ma újra láttam

A ligetben ma újra láttam,
vérszaggal terhes este volt.
Csak állt a kopott kiskabátban,
vérében haldokolt a hold.
Felhuhogott egy ócska fegyver.
A félelem szívemre dobta.
Élet vagy halál? Szerelemmel
néztünk a célzó csillagokba.

Béri Géza: Búcsú a vadludaktól

Kegyetlen szél fúj, érzitek?
Északi szél – a Dunán döng az ökle,
a sziget nyögő fái hajlanak
s a kanyar mosta part alatt
egy ablaktábla lóg zörögve.

Itt vihar készül – vajákos szél ez,
tán Európa dől bele.
Ki meztelen áll, mindent érez:
ez új vihar döngő szele!

S ott fenn vadludak húznak kavarogva,
már űzi őket s bőg a szél
letaszítván soruk a zöld habokra,
hol morajlik a Duna fodra,
csak morajlik – de nem beszél.

Az ablaktábla kicsapódik,
sikoltva csörren meg a tört üveg.

*

Döngj csak vihar – a vadludak elszállnak,
én bátran szegzem homlokom
a szél elé – majd új Európa
nő kezünkben a romokon,
s ha kell, hát meghalunk – ők megtalálnak,
mert holttestünk úgy fagy a hóba,
hogy hit sugárzik, pattog róla
zengőn és konokon.

Csillag Tibor: Vérző szarvas

Gérecz Attila halálára

Kinn kátrány árnyak, éjszaka
és sár terült a honra,

kószált lomb közt a vér szaga,
szívünket is befonta,
de húzta Attilát haza
anyjának haja lombja.

Villámlott reflektor, torony…
széttört rács felsebezte:
öcsém habvert arcát rovom,
időnk, repedt kő-rétegedbe,
örök arc, börtönön: orom,
hogy áruló, nézz vele szembe.

(Mert három évet alvilágban,
táborban voltam magam is,
azóta reszkető az árnyam,
a „szép világ” képe hamis –
hogy éltem később? Holtra váltan,
csupán a vers lett a hasis.)

Forradalom! Hét mámoros nap
a vaspáncélos Budapesten
még adatott, míg kőre roskadt,
ötvenhattal vált vérveresre,
szegi útját két lángoló tank,
s vérző szarvas Attila teste.

Helyettem is fegyvert ragadtál,
hogy a becsület helyre álljon,
te tisztább ékszer az aranynál,
te lángövezte, kékes álom,
szebb áldozatot önmagadnál
nem találtál a puszta tájon.

Ma harangszót tép cafatokra
húgom, a karcsú nyári szél,
vele rezeg a haza bokra,
a gladiátorról beszél:
életét értünk odadobta –
de tartja az Úr tenyerén.

Devecseri Gábor: Láttam hamuszín arcotok

Mint falusi utcák sorát
a hullott akáclevelek,
úgy borítják a Körútat
az apró üvegcserepek.

Ifjú elvérzett, nő elhullt,
és füstbe fult a kisgyerek,
hogy harminc órával tovább
lehessetek miniszterek.

Kórház kigyulladt, ház omolt,
gaz ágyú robbantott lakást,
hogy három órával tovább
éltessétek a csalást.

Láttam hamuszín arcotok,
s mikor már ifjak vére folyt,
halogató ajkatokon
a szinte kedélyes mosolyt.

Őrizve méltóságotok,
mely akkor már sehol se volt,
mit bántátok a pusztítást,
hogy gyermek égett, ház omolt?

Vagy tudtátok előre már?
Én a leginkább ezt hiszem:
készültetek rá hidegen
s így nem lepett meg semmisem.

De mégis. Így van! Az a hős,
semmiből-nőtt ifjú sereg,
amely titeket elsöpört,
tán titeket is meglepett.

És tán egy csöpp csodálkozás
szállta meg lárva-arcotok,
hüllőszemű, brosura-szívű,

tomboló hivatalnokok!

Mindegy! Lefordult sorsotok.
Három óráért vertetek!
Kenetes szókkal szólnotok
ne legyen három percetek!

Mint falusi utcák sorát
a hullott akáclevelek,
úgy borítják a Körútat
az apró üvegcserepek.

Csikorog léptünk. De szívünk
a tetszhalálból fellobog.
Vérzik a város, a haza,
de élni tud, de élni fog.

Mert el nem veszhet semmisem:
megrázkódott a temető,
és tisztító leszámolásra
legyilkoltak léptek elő.

Velük erősebb a haza,
mely megvívta a szent tusát
s még ég és vérzik száz sebe:
ne rakjatok rá brosurát!

Nem ólmos szólam kell a sebre,
a kín lángjait felszitó,
de tiszta kézből és ajakról
puha tépés, emberi szó.

1956. október 30.

Faludy György: 1956, te csillag

A terrible beauty is born.
(Yeats)

Másnap, szerdán reggel: por, ágyúszó
és szenvedés; mégis, mikor átvágtam
a Hősök terén, mosolyognom kellett,
mert nem állt szobor többé a csizmában; –

csütörtök: lázrózsák mindenki arcán.
Földváry már kedd este elesett
a Rókus előtt. Szemközt, az iskola
padlásán felfegyverzett gyerekek; –

péntek: még több vér, tankok a Ligetnél.
Az ütegek torkolattüzeit
nézem éjjel és borzongok: a szörnyű
szépség most nálunk is megszületik; –

hat nap: a kénezett arcú halottak
apró csokorral mellükön, a járdán
(Köztársaság tér) röplapok, szorongás,
szemem előtt kis, tétova szivárvány; –

ölelkezés az Írószövetségben:
csomagolnak és indulnak haza;
feltépett sínek, utcák és fölöttünk
a szabadság liliom-illata; –

ezerhétszázhárom, nyolcszáznegyvennyolc,
és ötvenhat: egyszer minden száz évben
talpra állunk kínzóink ellen. Bármi
következik, boldogság, hogy megértem; –

és újra péntek: a Dunánál állunk,
a nap áttör ködön, füstön. Talán
sikerül minden s az alkonyat bíbor
brokátja Zsuzska lenszőke haján;–

és szombat: hajnalban csupa reménység,
de estefelé: nyakunkon a kés.
A keleti szemhatár mögött mocskos
felhők, nyugatról álszent röfögés; –

mentünk a kétszázezerrel: nem bírok
újabb börtönt, s ha nem is jött velem:
minden völgyét meg dombját ösmerem; –

a Bach-huszárok tankban tértek vissza:
eddig sem ápolt, s ha más föld takar,
mit számít az? és mit, hogy fiam majd
Dad-nek szólít és nem lesz már magyar?

Mit elvesztek, ötven vagy száz év múltán
az ifjúságtól mind visszakapom,
és otthon, a sötét előszobákban
kabátom még ott lóg a fogason –

ezerkilencszázötvenhat, nem emlék,
nem múlt vagy nékem, nem történelem,
de húsom-vérem, lényem egy darabja,
szívem, gerincem – kijöttél velem

az irgalmatlan mindenségbe, hol a
Semmi vize zubog a híd alatt
és korlát nincs sehol sem – életemnek
te adtál értelmet, vad álmokat

éjjelre és kedvet a szenvedéshez
s az örömhöz; te fogtál mindig kézen,
ha botladoztam; hányszor ihlettél meg,
s nem engedted, hogy kifulladjak vénen; –

ezerkilencszázötvenhat, te csillag,
oly könnyű volt a nehéz út veled!
Nagyon soká sütöttél ősz hajamra,
ragyogj, ragyogj, ragyogj sírom felett.

(Toronto, 1986)

Gyurkovics Tibor: Srác, 56

Leteríthetnek sortüzek
nem ölik meg a szívedet
lyukas zászlódat lengeted

Szemhéjad égre forduló
rései közt a szemgolyó
gömbjét betemeti a hó

Bevörösül a kockakő
ez a nyíltszíni temető
mindenki látja: ő az ő

Géppisztolyt tart U alakú
tenyerén fején koszorú
csüng tizenötéves fiú

A labda mint hamar megúnt
gyerekkor végleg elgurult
mögötte elmarad a grund

Nevet nevet kis ráncai
közül kiálló fogai
csak most kezdenek látszani

Akit a golyó eltalál
maroknyi haja összeáll
mint a halál

Fejét az égre fölveti
már nincsenek emlékei
az Isten sem dédelgeti

Bazaltvirág betonvirág
már nem beszél már nem kiált
lelőtték mint a bandität

Ó jaj nekünk és jaj neki
az anyja sem kell már neki
kis mennyei sehonnai

Leteríthetnek sortüzek
nem ölték meg a szívedet
lyukas zászlódat lengeted.

Jobbágy Károly: Felkelt a nép

Felkelt a nép, - hiába volt bitófa,
Kegyetlen kínzás, börtön és halál.
Feltámadt ő, a holt, - ki tíz év óta
sírban feküdt, - ma újra talpon áll.

S mily' óriás! Kezével szobrokat dönt
és széttépi a rabság címerét.
Ő, aki eddig szolga volt e földön
Parancsol, ítél, arca fényben ég.

Az, aki látta egykor megalázva,
vonulni sorban, utcán birkamód.
- nem ismer rá, hogy láncait lerázta
s kiált: „Rabok legyünk, vagy szabadok?!”

- nem ismer rá az sem, ki megkötözte,
ki nem érte, hanem belőle élt,
riadtan nézi, hogy hatalmas ökle
hová zuhan? bilincsét zúzni szét.

Dicsőség néked ifjúság és hála,
hogy itt e földön, ahol életunt,
ki nem szabad és inkább dől halálba,
- már nem kell többé szégyellnünk magunk.

Kassák Lajos: Olthatatlan tűz

Szép vagy mint a nyári szép virágok
kék szemed az éggel egy vörös hajad
lángokkal fűzi össze az alkony
szád a szomjas hímeknek üzen hadat.

Magad vagy kéjtelen és bájtalan
szépséged bezárt mint gyümölcsben a mag
s mégis te vagy aki után futok
szívemből érted mély ima fakad.

Hiszek benned s csak érted hiszek még
a város népe megint fegyvert fogott
halld hogyan üvölt a gyász és a kín
s én dicséretedre ütöm a dobot.

Kiss Dénes: Egmont nyitány 1956

Őszi emlék gyász-szalagot lenget
tiszta arcú kisfiúk fölött
Része lettem örökös jelennek
és halálig érte őrködök

Borzongatnak lélekig az őszök
fiúk lelke vadludakkal száll
Vérehulló októberi fákkal
anya jajdul gyermek kiabál

Felcsörömpöl páncélosok talpa
álmainkon gázol át vadul
E hazában gyilkosok hatalma
többé soha ne lehessen úr!

Indulok hát Beethoven irányba
őszök útján madarakkal el
Holt gyermekek szélvert kórusában
az én hangom is ott énekel!

Márai Sándor: Mennyből az angyal

MENNYBŐL AZ ANGYAL – MENJ SIETVE
Az üszkös, fagyos Budapestre.
Oda, ahol az orosz tankok
Között hallgatnak a harangok.
Ahol nem csillog a karácsony.
Nincsen aranydió a fákon,
Nincs más, csak fagy, didergés, éhség.
Mondd el nekik, úgy, hogy megértsék.
Szólj hangosan az éjszakából:
Angyal, vigyél hírt a csodáról.
Csattogtasd szaporán a szárnyad,
Repülj, suhogj, mert nagyon várnak.
Ne beszélj nekik a világról,
Ahol most gyertyafény világol,
Meleg házakban terül asztal,
A pap ékes szóval vigasztal,
Selyempapír zizeg, ajándék,
Bölcs szó fontolgat, okos szándék.
Csillagszóró villog a fákról:
Angyal, te beszélj a csodáról.
Mondd el, mert ez világ csodája:
Egy szegény nép karácsonyfája
A Csendes Éjben égni kezdett –
És sokan vetnek most keresztet.
Földrészek népe nézi, nézi,
Egyik érti, másik nem érti.
Fejük csóválják, sok ez, soknak.
Imádkoznak vagy iszonyodnak,
Mert más lóg a fán, nem cukorkák:
Népek Krisztusa, Magyarország.
És elmegy sok ember előtte:
A Katona, ki szíven döfte,
A Farizeus, ki eladta,
Aki háromszor megtagadta.
Vele mártott kezet a tálba,
Harminc ezüstpénzért kínálta
S amíg gyalázta, verte, szidta:

Testét ette és vérét itta –
Most áll és bámul a sok ember,
De szólni Hozzá senki nem mer.
Mert Ő sem szól már, nem is vádol,
Néz, mint Krisztus a keresztfáról.
Különös ez a karácsonyfa,
Ördög hozta, vagy Angyal hozta –
Kik köntösére kockát vetnek,
Nem tudják, mit is cselekesznek,
Csak orrontják, nyínak, gyanítják
Ennek az éjszakának a titkát,
Mert ez nagyon furcsa karácsony:
A magyar nép lóg most a fákon.
És a világ beszél csodáról,
Papok papolnak bátorságról.
Az államférfi parentálja,
Megáldja a szentséges pápa.
És minden rendű népek, rendek
Kérdik, hogy ez mivégre kellett.
Mért nem pusztult ki, ahogy kérték?
Mért nem várta csendben a végét?
Miért, hogy meghasadt az égbolt,
Mert egy nép azt mondta: „Elég volt.”
Nem érti ezt az a sok ember,
Mi áradt itt meg, mint a tenger?
Miért remegtek világrendek?
Egy nép kiáltott. Aztán csend lett.
De most sokan kérdik: mi történt?
Ki tett itt csontból, húsból törvényt?
És kérdik, egyre többen kérdik,
Hebegve, mert végképp nem értik –
Ők, akik örökségbe kapták –:
Ilyen nagy dolog a Szabadság?
Angyal, vidd meg a hírt az égből,
Mindig új élet lesz a vérből.
Találkoztak ők már néhányszor
– A költő, a szamár, s a pásztor –
Az alomban, a jászol mellett,
Ha az Élet elevent ellett,
A Csodát most is ők vigyázzák,

Leheletükkel állnak strázsát,
Mert Csillag ég, hasad a hajnal,
Mondd meg nekik, –
mennyből az angyal

Nagy Gáspár: Ők már kivárják

Ők már kivárják
ott a föld alatt
hűségesen simul
homok agyag - és
nápolyiként a
megtört deszkaprés
nyelvük helyére hull
akár a kés
s fölvérzi utolsó szavuk
mihez alig volt joguk
itt hol végórán szólni is
rebellió: fényes tüntetés -
és kinő szájukból
rettenet virág
sírjukat ott keresd
VILÁG! - s ha vak rá?
süket és béna vagy nem meri?
Isten a Világ gyáváit akképp
bünteti hogy görnyedjenek
élve ítéletnapig -
de Ők már kivárják
ott a föld alatt
kivárja ott velük
homok agyag - és
csöndben kivájják fényük
a deszkaprés alól
mikor föltámadnak
halottaiból

Nagy László: Vendégek jövetele

Nem csöngetnek, se csók, se bók,
csak jönnek a látogatók.

Nem ajtón, nem ablakon,
úgy lépnek be a falon

szótalan rajban, agresszíven,
rangtalan mind és mind mezítlen.

Fény a törzsüket függve tartja,
szivárványosan húsuk tarka:

kék mint a meteor-szaltó,
földgömbön a kék Aral-tó,

és zöld mint Április, olyan
akár a síkos nyersolaj,

piros mint ünnep és a szégyen,
mint Dózsa a tűz ketrecében,

sárga mint árvalányhaj sátra,
apokalipszis-lóhúgy-sárga!

Ismerősek évezred óta,
szerelmesek egy lobogóba,

emlékeimben ismerősek,
megölve is szörnyen erősek,

megnyúzva is őrjítő szépek,
elvérezve is lüktetések!

Rendetlenségem reggele!
Vendégekkel a ház tele!

Nem dohányoznak, nem esznek,

némán is ebnek neveznek.

Szememet farkas-szemeik
bűvölik, el se engedik,

míg eszméletem el nem zordul,
fogam csillagot nem csikordul

s nem úszik tűzvész hajamig,
irhám hevére jég, amíg

vassá nem érnek meg a körmök
s újra ordasként nem üvöltök!

Sulyok Vince: Siratóének

Fekete sírás didereg bennem
    fekete jaj minden estem
fekete átok kavarog bennem
    rázza tehetetlen testem - -

Fekete selymek lobognak bennem
    temetnek lobognak
fekete dobok zuhognak bennem
    temetnek dübögnek

zuhogják
iszonyatát
a dadogó kínnak
jajrögeit
a gyötrelmes toroknak - -

Akasztófák s fejfák között
tegnapokból a holnapokba
    így lépek át
így élesül szigorú tőrré
két szemem közt mely zöld pokol már
    homlokomon a ránc

ennyi halál
ennyi halál
vér virágzik a holtakon
vér virágzik a számon is
halottaimba harapok
mint a megsült Dózsába a parasztok
    és áldozom
    megáldozom
húsukkal és vérükkel és
    gondolataikkal - -

Szabó Lőrinc – Meglepetések

I.

Gyanútlan vers október 15-én

Szájon csókol a pillanat,
másik kést üt a szivedig,
a harmadik halk telehold,
szív rózsája a negyedik,
van tömör-édes, mint a méz,
van lángvető csipkebokor,
van, mely egy elnémult világ,
van, mely kurjongat, mint a bor,
van, melyet észre sem veszünk,
hallhatatlan, sóvár zene,
van mindenüttjelenvaló,
van szétvivő mindenfele,
ez tűz, mely Földet nyal körűl,
az egy katicát tapos el,
van gyermekkorba kérdező,
van, mely Afrikából felel,
van, melyben villájával az
ördög felszúr a föld alól,
van atomgáz, bombahalál —
s van legvégső csömör, mely oly
bambán, szeliden néz, olyan
öklendtetőn és kedvesen,

mint kifliből a svábbogár,
mint kolbászból a birkaszem.

II.

Egy hét múlva

Rá egy hét: pár óra alatt
felnyüzsgött az országnyi Boly:
a dermedt Dávid talpraállt
s ledőlt a Góliát-szobor.
Sipkákra bimbó nyílt! magyar!
Parittya benzint röpitett.
„Hacaca!” — szólt a rádió.
Éheztük a becsületet.
Szabadság, itt hordozta hős
zászlaidat az ifjuság!
S a sírt, melyből nép lép ki, már
ámúlva nézte a világ.
Tíz nap szabadság? Tizenegy!
Csók, szívre, minden pillanat!
És nem volt többé szégyen az,
hogy a magyar nép fia vagy.
Tíz nap szabadság? Tizenegy!
Terv forrt; gyúlt, égett minden agy.
Lombikban feszűlt a jövőnk.
S temettük a halottakat.
Ablakunk mind fény, gyertyaláng!
Aztán már settengő gyanuk.
Még egy éj. S Budapest köré
vashernyók gyűrűje szorúlt.

III.

December közepe

Aztán jajdúlt a hajnal és
reggelre ránkvirradt az est.
A Tízezertalpú tiport
s tótágast táncolt a Groteszk:

Ambrus WC-ről, vizavi
akna jött és ágyúgolyó, —
ágy mellől szekrény s fal kiment!
„Gimbelem”, szólt a rádió.
És Valami tanácskozott
és aztán Ugyanaz, megint,
és züllött, körben, minden a
Föld züllött szokása szerint;
s a talpak jártak. Nem tudom,
már nem tudom, hogy volt s mi lett.
Már nem tudom. De teltek a
napok s az évhosszú hetek:
hallottuk, Ausztriába hogy
húzták a deportált Dunát
s gyárakban ma is puskatűz
ajánlotta a hacacát…
De csak szájon csókol a perc
s jó remény némítja a jajt:
Nem! Rabok tovább nem leszünk!
És: Isten áldd meg a magyart!

Tamási Lajos: Piros a vér a pesti utcán

Megyünk, valami láthatatlan
áramlás szívünket befutja,
akadozva száll még az ének,
de már mienk a pesti utca.

Nincs már teendő: ez maradt,
csak ez maradt már menedékül,
valami szálló ragyogás kél,
valami szent lobogás készül.

Zászlóink föl, újjongva csapnak,
kiborulnak a széles útra,
selyem-színei kidagadnak:
ismét mienk a pesti utca!

Ismét mienk a bátor ének,
parancsolatlan tiszta szívvel,
s a fegyverek szemünkbe néznek:
kire lövetsz, belügyminiszter?

Piros a vér a pesti utcán,
munkások, ifjak vére ez,
piros a vér a pesti utcán,
belügyminiszter, kit lövetsz?

Kire lövettek összebújva ti,
megbukott miniszterek?
Sem az ÁVH, sem a tankok
titeket meg nem mentenek.

S a nép nevében, aki fegyvert
vertél szívünkre, merre futsz,
véres volt a kezed már régen
Gerő Ernő, csak ölni tudsz?

...Piros a vér a pesti utcán.
Eső esik és elveri,
mossa a vért, de megmaradnak
a pesti utca kövein.

Piros a vér a pesti utcán,
munkások - ifjak vére folyt,
- a háromszín-lobogók mellé
tegyetek ki gyászlobogót.

A háromszín-lobogó mellé
tegyetek három esküvést:
sírásból egynek tiszta könnyet,
s a zsarnokság gyűlöletét,

s fogadalmat: te kicsi ország,
el ne felejtse, aki él,
hogy úgy született a szabadság,
hogy pesti utcán hullt a vér.

Tollas Tibor: Beszélő

Az ötvenhatban elesett Gérecz Attila emlékére

Több mint húsz éve eltemettünk
fiatal költő, szép halott,
arcodon börtön sápadtsága,
bíbor virág, rá vér fagyott.

Lőporfüst ült a Klauzál téren,
csontkemény, fagyott volt a föld.
Menyasszonyod ásta meg sírod,
virágkeze sebesre tört.

Hullámos hajad nem fésüli
balzsamos szél, se gyógyító
asszonykéz. – Konok ajkad hallgat…
Kiállt a ki nem mondott szó.

Ki elfutott, ki magát mentve
megbújt, de hiába maradt
életben. – Te éltél túl minket,
lézengő élő-holtakat.

Így maradtál meg fiatalon,
darócruhások névtelen
serege élén, boldog költő,
kit fölvett a történelem.

Veszted után hamis a babár
a magunk „fennkölt” homlokán,
szánalmas hős szerepét játszva
zsíros, bő bankettek során.

De jó, hogy mindezt nem hallod már!
Húsz év után jajj hova lett
fogadalmunk? A rozsda rágja
s a vádló lelkiismeret.

A kegyes érvek mind lehullnak.
– csontról a hús – hát valljatok

csontmeztelen vádlótok előtt,
kik színt s hazát váltottatok!

Íme eljött a nagy Beszélő,
sorakoznak a kérdezők…
Felelj ha tudsz, még ma sem késő,
a néma vádolók előtt.

Felelj, helyette kimondtad-e,
mit húsz éve Ő nem tudott
kimondani, mert föld tömte be
száját, s meg nem írt verssorok.

Felelj! mert nem zsarnok golyója
ölte meg Őt, te gyilkolod!
Hiába szöktél el, – a tűnő
esztendők falán átkopog…

Te gyilkolod, élősdi féreg,
ki belőle táplálkozol.
Dicséred a mosolygó gyilkost,
hogy ne kerüljön rád a sor.

El nem menekülhetsz előle,
míg kérdésére nem felelsz.
Ne hidd, hogy a feloldódó földbe'
majd végső nyugalomra lelsz.

Bordáid börtönéből kérdez,
világ végén is rád talál.
Kegyetlen bíró áll elébed
és nem a könyörű halál.

Utassy József: Pohárköszöntő

Egy mondatot,
egy mondatot csak,
csak egyetlen mondatot,
egy árva mondatot, ha holnap

hangot se lehet mondanod,

hangot se,
mert a pályabér
nem ám az ének örökzöld ága,
dehogyis lesz az az ág
babér:

huncut kis hóhérok mennek ölre
szavaid tisztásán
nyakadért,

s ő,
igen, Ő:
Ki A Holdra Föltett,
úgy rúgja alólad ki a Földet,
hogy elzúg talpad alatt a szél,

s függsz majd:
egy vízszintes mondatért!

egy mondatot,
egy mondatot csak,
csak egyetlen mondatot,
egy árva mondatot a Sorsnak,

hogy hallják a vakok:
kimondatott!
lássák a süketek:
leíratott!

egy mondatot,
egy mondatot csak,
csak egyetlen mondatot:

egy félig földi,
félig csillagárvát!
arról,

mit tündököl a tenger,

bár ismered jól holdalattiságát
a csillagosban,
hol fényévek a rések,
földiek mégis
az űri keringések,

földiek,
mert iker,
mert iker bolygó
a Plútó és a Péntek,

nagy idők síkján,
az őszi földön,
hol Szabadságot
az Ember úgy nyer itt:

bilinccsel együtt
töri a tengerit!

egy mondatot,
egy mondatot csak,
csak egyetlen mondatot,
egy árva mondatot ragyogj csak:

EMBERNEK MAGYART,
MAGYARNAK EMBERIT!